

Arrêt

n° 350 799 du 23 juillet 2026
dans l'affaire X / VII

En cause : X

Ayant élu domicile : au cabinet de Maître K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

contre:

l'Etat belge, représenté par la Ministre de l'Asile et de la Migration

LA PRÉSIDENTE F.F. DE LA VIIIE CHAMBRE,

Vu la requête introduite le 25 août 2025, par X, qui déclare être de nationalité palestinienne, tendant à l'annulation de la décision de refus de visa, prise le 12 juin 2025.

Vu le titre 1er bis, chapitre 2, section IV, sous-section 2, ancien, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après dénommée la « loi du 15 décembre 1980 »).

Vu la note d'observations et le dossier administratif.

Vu l'ordonnance du 19 décembre 2025 convoquant les parties à l'audience du 10 février 2026.

Entendu, en son rapport, C. DE WREEDE, juge au contentieux des étrangers.

Entendu, en leurs observations, Me A. VERMEERBERGEN *loco* Me K. VERSTREPEN, avocat, qui comparaît pour la partie requérante, et Me Z. AKÇA *loco* Me S. ARKOULIS, avocat, qui comparaît pour la partie défenderesse.

APRES EN AVOIR DELIBERE, REND L'ARRET SUIVANT :

1. Faits pertinents de la cause.

1.1. Le 8 octobre 2024, la partie requérante a introduit une demande de visa en vue de rejoindre son père reconnu réfugié en Belgique.

1.2. Le 12 juin 2025, la partie défenderesse a pris une décision de refus de visa, il s'agit de l'acte attaqué qui est motivé comme suit :

« Commentaire: Considérant que le requérant, [A.S]°05/08/1999, a introduit une demande de visa regroupement familial sur base de l'art 10 de la loi du 15 décembre 1980 - voir point 23 du formulaire de la demande de visa soussigné par le requérant dans lequel il est indiqué qu'il s'agit d'une demande " gezinshereniging art 10 "-, afin de rejoindre en Belgique [A. B]xx1977.

Or le requérant, né le 05/08/1999, avait déjà 25 ans au moment de l'introduction de sa demande de visa. Par conséquent, il n'entre plus dans les conditions d'âge prévues à l'art 10.

Dès lors sa demande de visa est refusée.

(...)

Motivation

Références légales: Art. 10, §1er, al.1, 4° de la loi du 15/12/1980»

2. Exposé du moyen d'annulation.

La partie requérante libelle son recours comme suit :

“EERSTE MIDDEL [en réalité moyen unique]: schending van motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel, schending van het rechtszekerheidsbeginsel, schending van het redelijkheidsbeginsel, samenwerkingsplicht die op verwerende partij rust, evenals van de evenredigheidsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikelen 10 Vw., schending van artikel 8 EVRM

De visumaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat zij om de foute rechtsgrond zou zijn gebaseerd, namelijk artikel 10 in plaats van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit oordeel van verwerende partij en houdt vol dat zijn aanvraag op artikel 10 van de Vreemdelingenwet gebaseerd hoorde te zijn. Er dient namelijk rekening gehouden te worden met het feit dat verzoekers moeder en minderjarige ‘siblings’ wel een positieve beslissing kregen naar aanleiding van hun visumaanvraag. Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat wanneer er sprake is van een afhankelijkheidsband met een persoon die een visum verkreeg, de daarvan afhankelijke persoon eveneens een visum toegekend moet krijgen: “53 Krachtens artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 heeft een alleenstaande minderjarige vluchteling als RI dus recht op gezinshereniging met zijn twee ouders. 54 In casu blijkt uit de verwijzingsbeslissing dat de verzoeken om binnenkomst en verblijf in Oostenrijk met het oog op gezinshereniging met RI zijn ingediend door de twee ouders van RI alsmede zijn zus TY. Laatstgenoemde is weliswaar meerderjarig, maar wegens een ernstige ziekte volledig en permanent afhankelijk van de hulp van haar ouders. In het bijzonder lijdt zij aan cerebrale parese en heeft zij permanent een rolstoel nodig alsmede dagelijkse persoonlijke verzorging, waaronder hulp bij het eten. Deze zorg wordt in essentie verstrekt door haar moeder, CR, omdat TY in haar huidige woonplaats geen beroep kan doen op enig sociaal netwerk om die zorg te ontvangen. De ouders van TY zijn dus de enigen die voor haar kunnen zorgen, wat betekent dat zij haar niet alleen kunnen achterlaten in haar land van herkomst. 55 Zoals de verwijzende rechter heeft vastgesteld, zijn beide ouders, gelet op deze bijzondere situatie en de bijzondere ernst van TY’s ziekte, niet in staat om zich bij hun zoon – een alleenstaande minderjarige vluchteling – te voegen zonder hun dochter mee te nemen. De enige manier om RI in staat te stellen zijn recht op gezinshereniging met zijn ouders uit te oefenen is dus om zijn zus een inreis- en verblijfstitel toe te kennen. 56 In deze omstandigheden zou, indien TY niet tegelijk met haar ouders in aanmerking zou komen voor gezinshereniging met RI, aan laatstgenoemde de facto zijn uit artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voortvloeiende recht op gezinshereniging met zijn ouders worden ontnomen. 57 Een dergelijk resultaat zou onverenigbaar zijn met het onvoorwaardelijke karakter van dit recht en afbreuk doen aan de nuttige werking ervan, hetgeen in strijd zou zijn met zowel het in punt 51 van dit arrest in herinnering gebrachte doel van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 als de vereisten die voortvloeien uit artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest, zoals vermeld in punt 49 van dit arrest, waarvan deze richtlijn de eerbiediging moet waarborgen. 58 Hieruit volgt dat het, gelet op de uitzonderlijke omstandigheden van het hoofdgeding, aan de verwijzende rechter staat om de nuttige werking van het uit artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voortvloeiende recht van RI op gezinshereniging met zijn ouders te verzekeren, alsook de eerbiediging van de in artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest verankerde grondrechten, door ook aan zijn zus een toegangs- en verblijfstitel voor Oostenrijk toe te kennen. 59 Aan deze conclusie wordt voorts niet afgedaan door het arrest van 12 december 2019, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Gezinshereniging – Zus van een vluchteling) (C-519/18, EU:C:2019:1070), waarin het Hof voor recht heeft verklaard dat artikel 10, lid 2, van richtlijn 2003/86 aldus moest worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat een lidstaat de gezinshereniging van de zus van een vluchteling enkel toestaat wanneer zij wegens haar gezondheidstoestand niet in staat is om zelf te voorzien in haar levensonderhoud, mits aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan. 60 In dit verband moet worden vastgesteld dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde feiten en de door de verwijzende rechter opgeworpen rechtsvragen aanzienlijk verschillen van die welke tot dat arrest hebben geleid. In dat arrest ging het namelijk om de vaststelling van de voorwaarden waaronder vluchtelingen, met inbegrip van vluchtelingen die geen alleenstaande minderjarigen zijn, op grond van artikel 10, lid 2, van richtlijn 2003/86 – dat een facultatieve aard heeft – zelfstandig om gezinshereniging met hun broers en zussen kunnen verzoeken. In casu wordt het Hof daarentegen verzocht om zich uit te spreken over de draagwijdte van het uit artikel 10, lid 3, van die richtlijn voortvloeiende recht van een alleenstaande minderjarige vluchteling op gezinshereniging met zijn ouders in de specifieke situatie waarin dat recht alleen kan worden uitgeoefend indien ook een toegangs- en verblijfstitel wordt toegekend aan zijn meerderjarige zus, die ernstig ziek is en daardoor volledig en permanent afhankelijk is van die ouders. 61 Gelet op het voorgaande moet op de derde vraag worden geantwoord dat artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat het vereist dat een verblijfstitel wordt toegekend aan de meerderjarige zus

van een alleenstaande minderjarige vluchteling, die derdelander is en die wegens een ernstige ziekte volledig en permanent afhankelijk is van de hulp van haar ouders, wanneer weigering om deze verblijfstitel toe te kennen ertoe zou leiden dat aan deze vluchteling zijn bij die bepaling toegekende recht op gezinshereniging met zijn ouders wordt ontnomen.” (HvJ 30 januari 2024, CR, GF, TY tegen Landeshauptmann von Wien, C-560/20, ECLI:EU:C:2024:96) Bijgevolg kan er in bepaalde omstandigheden een soort afgeleid recht ontstaan wanneer er sprake is van een dermate grote afhankelijkheidsband die ertoe zou leiden dat het niet afleveren van een visum aan een bepaald persoon, het effectieve genot van het recht op gezinshereniging van een andere, rechthebbende, persoon in het gedrang komt. Om die reden kan artikel 9 van de Vreemdelingenwet niet volstaan om de visumaanvraag van verzoeker onder te categoriseren, aangezien er in dit artikel geen sprake is van een recht. Artikel 9 Vreemdelingenwet betreft een gunst en is daarom niet adequaat om de situatie van verzoeker in onder te brengen. Om die reden diende verzoeker de aanvraag in onder artikel 10 van de Vreemdelingenwet, hetgeen onder meer de voorwaarden bepaalt voor een gezinshereniging met een erkend vluchteling. Zoals uit hetgeen dat volgt zal blijken, is er in het geval van verzoeker sprake van een zodanige afhankelijkheidsband tussen hem en zijn moeder, waardoor het ontzeggen van een visum aan verzoeker ertoe zal leiden dat verzoekers moeder haar recht op gezinshereniging de facto niet kan uitoefenen. Alleszins getuigt de bestreden beslissing van een overdreven formalisme, hetgeen manifest onredelijk is gezien de onmenselijke en ontmenselijkende omstandigheden in Gaza. In het arrest “Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands” (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. De elementen waarmee in dit verband rekening gehouden dient te worden zijn de vraag of het voor verzoeker en zijn familie mogelijk is een familieleven te leiden in het land van herkomst, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie, ... Gezien de uitzonderlijk extreme situatie in Gaza – meer en meer experts spreken van een genocide (zie infra) – en de desastreuze gevolgen die een verder verblijf in Gaza met zich kunnen meebrengen, is het manifest onredelijk van verwerende partij om de visumaanvraag van verzoeker af te wijzen op het loutere feit dat hij niet het juiste vakje heeft aangevinkt bij het invullen van het visumaanvraagformulier. Te meer omdat het in het geval van verzoeker overduidelijk ging om een uitgebreide gezinshereniging waarbij al de andere familieleden die een visum aanvroegen volgens de Belgische vreemdelingenwet wel degelijk in aanmerking kwamen voor een visum gezinshereniging en tegelijk met verzoeker een dergelijke aanvraag indienden. Indien verwerende partij van oordeel is dat de aanvraag niet onder artikel 10 Vreemdelingenwet valt, maar wel onder artikel 9 vreemdelingenwet, had zij de aanvraag zelf kunnen herkwalficeren, hetgeen zij naliet om te doen, wat een manifeste onredelijkheid uitmaakt. Aangezien zijn vader reeds in België is en erkend werd als vluchteling, en aangezien verzoekers moeder en minderjarige ‘siblings’ wel een positieve beslissing van verwerende partij verkregen, zou verzoeker in familiaal isolement achterblijven in Gaza. Dit zou gezien de hieronder beschreven omstandigheden in Gaza desastreus zijn voor verzoeker.

De bevoegde minister, M. Prévot, betwist niet dat er zich momenteel een genocide voltrekt in Gaza: (...)

Op 29 december 2023 diende Zuid-Afrika haar verzoek ‘Application instituting proceedings and request for the indication of provisional measures’ in waarbij het IGH gevat werd en een tweeledige vraag onderzocht:

-Of er prima facie sprake is van genocide door Israël op het Palestijnse volk;

-Of er grond is om voorlopige maatregelen toe te kennen, en zo ja, welke.

In haar beslissing verwijst het IGH naar en bevestigt het allereerst de ernst van de situatie in Gaza, Palestina: (...)

Het IGH maakt ook melding van de verschillende organen en gespecialiseerde organisaties van de Verenigde Naties (VN) die het voortdurende conflict in Gaza hebben aangekaart, waaronder de Algemene Vergadering van de VN en de Veiligheidsraad van de VN in volgende resoluties:

- Resolutie A/RES/ES-10/21 van de Algemene Vergadering van de VN, 27 oktober 2023

- Resolutie A/RES/ES-10/22 van de Algemene Vergadering van de VN, 12 december 2023

- Resolutie S/RES/2712 (2023) van de VN-Veiligheidsraad, 15 november 2023

- Resolutie S/RES/2720 (2023) van de VN-Veiligheidsraad, 22 december 2023.

Het IGH verwijst naast de resoluties van de VN-Veiligheidsraad en de Algemene Vergadering van de VN nog naar de bevindingen van internationaalrechtelijke organen zoals o.a. het Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA), World Health Organization (WHO) en United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA). Zo stelt het IGH in haar Order van 26 januari 2024 het volgende vast: (...) (point 46 à 50)

Het IGH vermeldt eveneens een persbericht gepubliceerd door maar liefst 37 VN-Speciale Rapporteurs, onafhankelijke experts en leden van de Speciale Procedures van de VN-Mensenrechtenraad “in which they voiced alarm over “discernibly genocidal and dehumanising rhetoric coming from senior Israeli government officials”; alsook de ‘United Nations Committee on the Elimination of Racial Discrimination’ die haar grote bezorgdheid uitte “about the sharp increase in racist hate speech and dehumanization directed at Palestinians since 7 October” (zie §53 Order van 26 januari 2024).

Dit en nog andere bevindingen doet het IGH met betrekking tot de vraag of er sprake is van genocide in de oorlog die Israël voert op Gaza, concluderen dat er voldoende elementen aanwezig zijn om in deze eerste fase van de procedure vast te stellen dat genocidaire daden door Israël aannemelijk werden gemaakt door Zuid-Afrika, en dat er prima facie sprake is van genocide: (...) (point 54)

Bij een analyse over de eventuele toepassing van voorlopige maatregelen, zoals gevraagd door eisende staat Zuid-Afrika, neemt het IGH o.a. volgende elementen mee om tot haar beslissing te komen, verwijzend naar hoge functionarissen van de VN: (...) (points 67 à 69)

Het IGH is vervolgens van oordeel dat de bevolking in Gaza extreem kwetsbaar blijft en dat de militaire operatie door Israël na 7 oktober 2023 o.a. heeft geleid tot tienduizenden doden en gewonden, de verwoesting van huizen, scholen, medische gebouwen en andere levensnoodzakelijke infrastructuur, alsook tot massale ontheemding van de bevolking. Het haalt daarbij ook nog de bevindingen van het WHO waarbij aangegeven wordt dat een geschatte 15% van vrouwen die in de Gazastrook moeten bevallen waarschijnlijk complicaties zullen ondervinden en dat verwacht wordt dat het cijfer van kraamsterfte van moeders en pasgeborenen zal stijgen door het gebrek aan toegang tot medische zorg (zie §§70 en 71 Order van 26 januari 2024).

Op basis hiervan meent het IGH dat "the catastrophic humanitarian situation in the Gaza Strip is at serious risk of deteriorating further before the Court renders its final judgment." (zie §72 Order van 26 januari 2024). Door specifiek deze uitspraak te doen, stelt het hoogste internationaalrechtelijke hof dus minstens al het catastrofaal karakter van de humanitaire situatie in Gaza vast. In een eerdere paragraaf in het bevel wees het IGH er eerst op dat de bevoegdheid van het Hof om over te gaan tot voorlopige maatregelen enkel uitgeoefend kan worden bij hoogdringend waarbij er sprake is van een "real and imminent risk that irreparable prejudice will be caused to the rights claimed before the Court gives its final decision". Door over te gaan tot het nemen van voorlopige maatregelen, bevestigt het IGH de hoogdringendheid wat betreft de oorlogssituatie in Palestina door handelen van Israël, wat het IGH ook expliciet bevestigt in een latere paragraaf, zie §§61 en 74 IGH-bevel van 26 januari 2024. Sinds dit eerste bevel heeft het IGH nog een tweede en derde bevel uitgesproken, dd. 28 maart 2024 en 24 mei 2024, waarin haar eerdere bevindingen werden bevestigd en voorlopige maatregelen werden aangepast in licht van de verergering van de oorlogssituatie in Palestina sinds het eerste bevel. Daarnaast startte het IGH startte eind april 2025 hoorzittingen over de vraag of Israël zijn verplichtingen als VN-lidstaat schendt ten opzichte van de Palestijnen. De zaak is aangespannen door de Verenigde Naties. De aanleiding is het Israëlische verbod op VN-hulporganisatie UNRWA eind vorig jaar en het blokkeren van humanitaire hulp aan Gaza sinds 2 maart 2025. Amnesty International benadrukt dat Israël herhaaldelijk bevelen van het Internationaal Gerechtshof negeert door humanitaire hulp aan Gaza te blokkeren. Ze roept op om VN-organisaties zoals UNRWA ongehinderd toegang te geven om hun levensreddende werk in de bezette Palestijnse gebieden uit te voeren. Het rapport 'You Feel Like You Are Subhuman': Israel's Genocide Against Palestinians in Gaza, documenteert hoe Israël, tijdens zijn militaire offensief dat werd gelanceerd in de nasleep van de dodelijke door Hamas geleide aanvallen in het zuiden van Israël op 7 oktober 2023, schaamteloos, onophoudelijk en met totale straffeloosheid hel en vernietiging heeft ontketend op Palestijnen in Gaza. (...)

Op basis van het rapport stelt Amnesty International: (...)

Amnesty International benadrukt dat Israël de uitspraken van het Internationaal Gerechtshof systematisch negeert door humanitaire hulp aan Gaza te blokkeren. De organisatie roept op om VN-organisaties zoals UNRWA ongehinderde toegang te verlenen tot de bezette Palestijnse gebieden, zodat zij hun levensreddende werk kunnen voortzetten.

Amnesty International stelt ook dat de voortdurende belegering van Gaza door Israël neerkomt op genocide. Al drie maanden lang blokkeert Israël opzettelijk de toegang tot voedsel, water, medische zorg en andere basisbehoeften, met ernstige humanitaire gevolgen voor de Palestijnse bevolking. Deze belegering leidt tot hongersnood, ondervoeding, instorting van het gezondheidszorgsysteem en onmenselijke levensomstandigheden. Amnesty spreekt van een opzettelijke poging om Gaza onleefbaar te maken en roept de internationale gemeenschap op om actie te ondernemen, druk uit te oefenen op Israël, vrije toegang tot humanitaire hulp te garanderen en een einde te maken aan de blokkade: (...)

Voorts dient te worden verwezen naar het rapport van de VN-Speciale Rapporteur voor de mensenrechten in de sinds 1967 bezette Palestijnse gebieden, Francesca Albanese, van 1 oktober 2024. Reeds in maart 2024 stelde zij dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat Israël genocidaire handelingen stelt in Gaza. In het rapport van oktober 2024 wordt hier dieper op ingegaan.

Na een gedetailleerde analyse, concludeert Albanese: (...) (points 83, 85,86 et 87)

In het rapport 'UNRWA Situation Report #177 On the Humanitarian Crisis in the Gaza Strip and West Bank, Including East Jerusalem' van 27 juni 2025, deelt UNRWA o.a. volgende cijfers mee:

Slachtoffers en ontheemden: (...)

Gezien de meest recente ontwikkelingen heeft UNRWA sinds 2 maart geen enkele hulpgoederen meer kunnen binnenbrengen.

Op 3 juni verklaarde de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de VN, Volker Türk, dat Palestijnen voor een gruwelijke keuze staan: sterven van de honger of het risico lopen gedood te worden terwijl ze proberen het schaarse voedsel te bemachtigen dat via het door Israël gemilitariseerde hulpsysteem beschikbaar wordt gesteld. Hij benadrukte dat dit systeem levens in gevaar brengt en in strijd is met internationale normen voor hulpverlening. Volgens Türk kan het opzettelijk belemmeren van toegang tot voedsel en andere levensreddende hulp aan burgers mogelijk worden aangemerkt als een oorlogsmisdaad. Hierbij dient nog te worden gewezen op de recente aankondiging van de Israëlische regering dat de noodhulp die zij organiseren wordt stopgezet en dit op basis van ongefundeerde beweringen dat Hamas de

voedselhulp zou stelen. Daarnaast zijn er ook de berichten in Israëlische media dat Israëlische soldaten de opdracht krijgen te vuren op burgers die zich melden voor voedselhulp. Dit maakt dat hulpverleners op het terrein, zoals medewerkers van Artsen zonder Grenzen het “een absolute Apocalyps” noemen.(...)

Het voorgaande laat er geen twijfel over bestaan dat de situatie in Gaza buitengewoon desastreus is.

Gezien de algemene bekendheid van deze situatie, was verwerende partij hiervan op de hoogte of had zij dit minstens moeten zijn. Verzoeker is nog steeds jong en nog afhankelijk van zijn ouders. Hij heeft steeds samengewoond met zijn ouders, en is nog ongehuwd. Het EHRM oordeelde dat er bij een net meerderjarig geworden kinderen die nog geen eigen gezin hebben gestart en nog bij hun ouders wonen, geen bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. (EHRM *Bouchelkia v. France*, 29 January 1997, § 41, Reports 1997-I; *Ezzouhdi v. France*, no. 47160/99, § 26, 13 February 2001; *Maslov*, cited above, §§ 62 and 64; and *Yeshtla v. the Netherlands* (dec.), no. 37115/11, § 32, 15 January 2019)

Daarbovenop komt het feit dat de situatie in Gaza mensen sowieso bijzonder afhankelijk maakt van elkaar. Gazanen moeten enerzijds zien te overleven tussen de Israëlisch bombardementen en een militaire offensief dat door meer en meer experts als genocide wordt bestempeld en waardoor zij in hun dagelijkse leven in bijzondere zware en levensgevaarlijke omstandigheden moeten leven. Anderzijds moeten zij nog aan voldoende voedsel zien te komen op de schaarse en levensgevaarlijke voedselverdeelpunten van het controversiële GHF.16 Er is momenteel een hongersnood in Gaza: (...)

Deze omstandigheden in Gaza kunnen verwerende partij onmogelijk vreemd geweest zijn, ook al had verzoeker deze omstandigheden niet zelf ingeroepen bij zijn aanvraag. Wanneer verzoeker ook zijn moeder ziet vertrekken uit Gaza en alleen achterblijft met zijn 2 andere net meerderjarig geworden siblings, zou hij in een dermate kwetsbare positie terechtkomen waardoor er, gezien de omstandigheden in Gaza, vanuit gegaan moet worden dat hij bijzonder afhankelijk is van zijn moeder.

Het niet afleveren van een visum aan hem, of het nu een visum gezinshereniging is of een humanitair visum, maakt dat het recht op gezinshereniging voor verzoekers moeder eveneens in het gedrang komt aangezien zij haar net meerderjarige geworden kinderen onmogelijk in dergelijke omstandigheden kan achterlaten. Conform de hierboven geciteerde rechtsspraak van het Hof van Justitie moet er om die reden eveneens een visum aan verzoeker worden afgeleverd. Verzoeker en zijn familie bevonden zich in Gaza in een situatie waarin overleven en voldoende voedsel verkrijgen voor het gehele gezin vanzelfsprekend de eerste prioriteiten waren. Verzoeker heeft er alles aan gedaan om de aanvraag zo correct mogelijk in te dienen. Het overdreven formalisme kan gezien de algemene situatie in Gaza en de bijzonder precaire situatie waarin verzoeker terecht zou komen ingeval de rest van zijn gezin naar België zou vertrekken, niet verantwoord worden en maakt dan ook een schending uit van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3. Discussion.

3.1. Sur le moyen unique, dans les limites exposées ci-dessous, le Conseil observe que l'article 10, de la loi du 15 décembre 1980 dispose :

« Sous réserve des dispositions des articles 9 et 12, sont de plein droit admis à séjourner plus de trois mois dans le Royaume: [...]

5° sous réserve du 4°, les membres de la famille suivants d'un étranger qui est admis à séjourner dans le Royaume soit en tant que bénéficiaire du statut de réfugié soit conformément à l'article 57/45:

[...]

c) leurs enfants mineurs communs, qui viennent vivre avec eux avant d'avoir atteint l'âge de dix-huit ans et qui sont non mariés; »

Il n'est pas contesté que la partie requérante était majeure au moment de la demande de protection internationale de son père, le regroupant. Par conséquent c'est à bon droit que la partie défenderesse a motivé: « Par conséquent, il n'entre plus dans les conditions d'âge prévues à l'art 10 ».

A propos de l'arrêt de la Cour de Justice C-560/20 du 30 janvier 2024 cité, la partie requérante reste en défaut d'établir la comparabilité de sa situation de dépendance/ nécessité avec le cas examiné dans cet arrêt.

En effet :

- il s'agit d'un regroupement familial d'ascendant (parents) et d'une sœur majeure, avec un réfugié reconnu, mineur non accompagné, *quod non in species*,
- la sœur majeure était en incapacité mentale et en permanence dépendante de l'aide de ses parents, à défaut d'autres personnes pouvant la prendre en charge au pays d'origine, *quod non in species*,

dès lors, cette situation n'est aucunement similaire à celle de la partie requérante et ce même au vu de la situation à Gaza.

Quant à l'absence de requalification de la base légale (art. 9) de la demande par la partie défenderesse, le Conseil :

- constate que la partie requérante a clairement exprimé son souhait d'introduire une demande de visa fondée sur l'article 10 de la loi du 15 décembre 1980, (formulaire de demande)
- constate que la partie requérante réitère en termes de recours ce fondement en se référant aux enseignements de l'arrêt C-560/20 précité,
- estime en tout état de cause, qu'il n'appartient pas à la partie défenderesse de modifier la base légale d'une demande dès lors qu'elle est explicite.

S'agissant d'un risque de violation de l'article 8 de la CEDH et la preuve des liens de dépendance eu égard à la majorité de la partie requérante, le Conseil :

- relève qu'elle n'a nullement invoqué en termes de demande un quelconque lien de dépendance avec sa mère et sa fratrie alors qu'elle avait 25 ans au moment de sa demande de visa, dès lors elle ne peut faire grief à la partie défenderesse de ne pas avoir examiné la demande sous cet angle,
- estime que la situation à Gaza ne peut démontrer *in concreto*, le lien de dépendance tel qu'il existe un risque de violation de l'article 8 de la CEDH,

Au surplus, le Conseil :

- constate qu'il n'est pas démontré qu'il a toujours habité avec ses parents,
- constate que la partie requérante est mécanicien/garagiste et donc peut potentiellement subvenir à ses besoins,
- estime que le fait que la mère du requérante ne pourrait pas *de facto* exercer son droit au regroupement familial ressort en réalité de son propre choix.

Au vu de ces éléments un risque de violation de l'article 8 CEDH n'est pas démontré.

Le moyen unique n'est pas fondé.

PAR CES MOTIFS, LE CONSEIL DU CONTENTIEUX DES ETRANGERS DECIDE :

Article unique.

La requête en annulation est rejetée.

Ainsi prononcé à Bruxelles, en audience publique, le vingt-trois juillet deux mille vingt-six par :

Mme C. DE WREEDE,

présidente f.f., juge au contentieux des étrangers,

Mme S. DANDROY,

greffière assumée.

La greffière,

La présidente,

S. DANDROY

C. DE WREEDE